

ת"ד 4715/10/13 - מדינת ישראל נגד א. א. ש.

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

27 מרץ 2014

ת"ד 4715-10-13 מדינת ישראל נ' ש.
בפני כב' סגן הנשיאה ישראל ויטלסון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

א. א. ש.

ע"י ב"כ עו"ד ארבבל

הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום, לפיו ב-22.3.12 בשעה 07.50 או בסמוך הוא נהג ברכב ברח' גורדון בתל אביב מכיוון מזרח למערב.

הנאשם התקרב לצומת עם רח' פרוג והחל בפניה ימינה בצומת. בקרבת הצומת ברח' גורדון, מסומן מעבר חצייה.

באותה העת חצה הולך הרגל מ. כ., יליד 1949, במעבר החצייה משמאל לימין, ביחס לכיוון נסיעת הנאשם במקום.

ע"פ כתב האישום הנאשם נהג בחוסר זהירות בכך שפנה ימינה לרח' פרוג שלא בצמוד למדרכה הימנית, התקרב יתר על המידה להולך הרגל ופגע בו. הולך הרגל סובל מחבלות של ממש.

הוראת החוק לפיה הובא הנאשם לדין הן :

נהיגה בחוסר זהירות וגרם חבלה של ממש - עבירה על תקנה 21 (ג) לתקנות התעבורה, התשכ"א בקשר עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה. (2009).

הנאשם כפר בהאשמה המיוחסת לו ונשמעו הראיות

מטעם התביעה העיד הולך הרגל, כ. מ.. ע"פ עדותו הוא הלך ברחוב גורדון עד שהגיע לצומת עם רחוב פרוג. הוא מסר הן במשטרה והן בבית המשפט שאינו זוכר דבר מהתאונה, עם זאת לדבריו ביום התאונה הוא אינו מהר לכן הוא שלל

בתוקף את הטענה שהוא רץ בקרבת מעבר החצייה.

רס"ר אמיר וודוביץ, ערך את דו"ח פעולה תאונת דרכים.

בוחן התנועה, רס"ב אלי צמח, העיד על הפעולות שערך, דו"ח בוחן ת/3-ת/6, תרשים ת/7. לוחות תצלומים ת/8-ת/14, הודעת נאשם ת/15-ת/16, סקיצה ת/17, התייחסות יומן חקירות ת/18. (לוחות התצלומים המקוריים הושבו לתביעה, לאחר סריקה בנט-המשפט).

ע"פ דוח הבוחן ת/3, כפי המפורט בניסוי שדה הראייה "לפני הפניה ימינה בכיוון נסיעת נהג הפרטית, ניתן לראות את הולכי הרגל לפני שחוצים את הכביש על מעבר החצייה ברחוב פרוג מכיוון מזרח למערב".

באשר לכיוון הנסיעה הכללי של הנאשם ביחס לכיוון הולך הרגל, ראה תרשים ת/7.

עוד ניתן למצוא בדו"ח הבוחן כי הנזקים שנמצאו ברכב הנאשם היו סדק שמשה קדמית צד שמאל וניגוב אבק על הפגוש הקדמי מרחק מהפינה השמאלית 0.55 מטר. ניגוב אבק על מכסה המנוע מלפנים לאחור מעל ללוחית רישוי. לעניין זה ראה גם לוח תצלומים ת/9 צילומים 7-10.

הנאשם העיד בבית המשפט כי הוא נסע עם 2 ילדיו. ע"פ דבריו הוא נהג ברחוב גורדון, באמצע הכביש כך נהג, כיון שמשני צידי הכביש היו מכוניות חונות. בהגיעו לצומת פרוג התחיל בפניה ימינה, אך באותה העת הולך הרגל התפרץ לכביש בריצה, צפונית למעבר החצייה, מכיון שמאל לימין ביחס לכיוון נסיעת רכבו. אשר על כן הוא לא יכל לראותו מראש. הנאשם בלם בלימה מהירה אך הוא פגע בהולך הרגל בחזית רכבו.

מטעם ההגנה העידה א. ש., בתו של הנאשם, בת 15. לפי עדותה שהיא ישבה בספסל האחורי ברכב יחד עם אחיה. בעדותה תארה כי היא יכלה לראות את הכביש הפרוס לפניה וכן חלק מצידי המדרכה משני צידי הכביש. היא אינה הבחינה בהולכי רגל בקרבת מעבר החצייה.

בנוסף היא תארה כך את רגעי ההתנגשות :

" אבא האט, אני לא ראיתי אף אחד על הכביש, היתה בלימה ואבא זעק
ואז ראיתי מן טשטוש עובר בתוך הכביש, אז היתה הפגיעה
פרוטוקול עמ' 14 שורות 8-

לב טענת ההגנה היא, כי התביעה לא הוכיחה כיצד הנאשם יכל למנוע את התאונה.

לאחר שבחנתי עדויות הצדדים, הראיות שהוצגו בפני אני קובע כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

לשון תקנה 21 (ג) לתקנות התעבורה הינה כך :

" **לא ינהג אדם רכב בקלות ראש או בלא זהירות, או ללא תשומת לב מספקת בהתחשב בכל הנסיבות** ובין השאר בסוג הרכב, במטענו, בשיטת בלמיו ומצבם, באפשרות של עצירה נוחה ובטוחה והבחנה בתמרורים, באותות שוטרים, **בתנועת עוברי דרך** ובכל עצם הנמצא על פני הדרך או סמוך לה ובמצב הדרך".

ממיקום המכונית בתצלום (ת/13 תמונה 11), מהסקיצה (ת/7) וכן מהודעת הנאשם במשטרה (ת/15):

"נהגתי ברכב... ברחוב גורדון **באמצע הכביש** כי מימיני ומשמאלי חנו כלי רכב במקביל בשפת המדרכה"

עולה כי הנאשם פנה ימינה לרח' פרוג ממרכז הצומת, הוא נמק את מעשיו בכך שברחוב גורדון חנו מכוניות בצדי הכביש שלא אפשרו בין היתר תנועה בנתיב הימני בכביש.

מצאתי לפי ניסוי שדה הראייה אשר ביצע הבוחן, ניתן לראות מהפנייה מרחוב גורדון את המתרחש על המדרכה השמאלית ברחוב פרוג. לא זאת אף זאת מעיון בתצלומים, בלוח הצילומים תמונה מספר 1,2,3,4 (ת/9- צריך ראות התיקון "פניה ימינה" בכיתוב הנלווה) ניתן להבחין בכוון תצפית הנהג בדרך, עד לטווח של עשרות מטרים לפניו, לכוון מזרח, הכוון ממנו נכנס הולך הרגל לכביש. (ראה המיקום של בנק איגוד והמדרכה שלפניו, כמופיע בתצלום מספר 4 לפי סימון הבוחן). הנה כי כן שדה הראייה של הנהג, הנאשם, היה פתוח וגלוי, מבחינתו, כדי שיצליח למנוע התאונה, ובמידה והיה נותן דעתו להולך הרגל המתקרב וחוצה את הכביש. לא היה כל חפץ או עצם, שיסתיר את הולך הרגל טרם התאונה.

גם לו קבלתי את גרסת הנאשם, שהנפגע, הולך הרגל, אכן התפרץ לכביש, אין בכך בלבד, לקבוע, כי התנהגות זו עלתה כדי רשלנות חמורה שנתקה את הקשר הסיבתי-משפטי שבין התנהגות הנאשם לבין גרם התאונה.

בע"פ 482/83 **מדינת ישראל נ' סלים יוסף סעיד** [פורסם בנבו] (להלן - פרשת סלים) הפנה בית המשפט העליון לע"פ 402/75 [פורסם בנבו] שם נקבע כי:

"מעשה רשלנות של אחד אין בו, כשלעצמו, כדי לשחרר מאחריות פלילית את מי שעושה מעשה של הפרת זהירות, אשר כתוצאה ממנו נגרם נזק, כאשר חייב היה לחזות מראש, כי המעשה או המחדל עשויים להזיק, וכי אדם אחר עלול להיפגע ולסבול נזק. מעשה רשלנות, ותהיה זו אף רשלנות בדרגה גבוהה של מאן דהוא אחר, אין בו כשלעצמו, בשל חומרתו, כדי

לשחרר מאחריות אם הגורם הרשלני הראשוני חייב היה לחזות מראש את מעשה הרשלנות כאמור".

בפרשת סלים אף נקבע, ביחס לחובת הצפיות, שמדובר "במה שהנתבע צריך לצפות, כנורמה התנהגותית לפי קנה-מידה של האדם הסביר, ולא במה ש"הוא", הנתבע, "יכול" היה לצפות מראש באורח סביר"

ב-ע"פ 8827/01 **ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] נקבע מפי כב' השופט חשין:

"הנה-כי-כן, רשלנות חמורה מצדו של הנפגע, ואפילו מעשה התאבדות - באשר הם - אין בהם כדי לנתק קשר סיבתי-משפטי שבין מעשה לבין תוצאה. השאלה היא - לעולם - שאלת הצפיות הראויה, וביתר דיוק: קביעת גדריה של חובת הצפיות הראויה".

ומהכלל אל המקרה כאן ברי כי חוסר הזהירות של הנאשם התבטא בכך שלא הבחין מבעוד מועד בנפגע.

ע"פ מבחן הצפיות היה על הנאשם לצפות, כי הולך הרגל עלול לחצות או להתפרץ לכביש, קל וחומר במצב בו המעבר חצייה חסום ע"י מחסום שאינו מאפשר להולכי הרגל לחצות את המעבר חצייה כנדרש (ראה ת/13 תמונה 5), ומשכך חובת הזהירות מוטלת עליו ביתר שאת באיזור זה, חובה זו אף גוברת במקרה בו הוא נוהג שלא בהתאם לתנאי הדרך, שאם לא כן הוא נהג ברשלנות.

יתר על כן, במסגרת מבחן זה היה על הנאשם לצפות כי הולך הרגל יתפרץ לכביש ולאור הפסיקה, אין בהתפרצותו של הולך הרגל בלבד, אם אכן הייתה כזו, כדי לנתק את הקשר הסיבתי-משפטי שבין חובת הזהירות המוטלת עליו לבין העבירה.

למעלה מהדרוש אוסיף, אפילו אקבל עמדת הנאשם כי ראה את הולך רץ, שניה טרם הפגיעה בו, אין להוציא מכלל אפשרות, כי כך פעל הולך הרגל אינסטינקטיבית, רק כדי להציל את נפשו מהפגיעה, שאכן התרחשה בסופו של אירוע.

כאן המקום להדגיש, העובדה כי הנאשם בחר (מתוך אילוץ), לפנות ימינה בצומת שלא בצמוד למדרכה הימנית, אלא מאמצע הצומת, יש באופן פניה מפתיע זה, כדי להטעות את הולך הרגל החוצה, שלא צפה את הפניה החדה, יחסית, ימינה של הנאשם. הוסף את העובדה כי הפגיעה הייתה בחזית רכב הנאשם ולא בדופן, ללמדך, כי הולך הרגל נמצא בחזית הנהג טרם הפגיעה בו.

לאור הנאמר עד כאן, אני דוחה את טענת ההגנה כי אופן כניסת הולך הרגל לכביש ניתק את הקשר הסיבתי לגרם התאונה.

סוף דבר, אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתן שלא בנוכחות הצדדים.

קובע לטיעונים לעונש, בנוכחות הצדדים, ליום 25 במרץ, 2014. יש להודיע לצדדים.